

Cato Thorsen

Luna og Hugo i dråpedronningen rike

Luna og Hugo i dråpedronnigen rike

Snakkende humlen Hugo på en blomstereng, begynner et uventet vennskap – og et eventyr

som flyr høyere enn skyene. Hugo kan blåse magiske bobler, og sammen reiser de til Dråpedronningens rike, et sted der regnet blir født. Men dronningen er trist – regnet har sluttet å falle, og verden tørker.

For å redde dronningen må Luna og Hugo finne den stjålne tårekrystallen, møte stormfulle voktere og lære selveste Stormkongen hva ekte mot og vennskap betyr. På reisen oppdager Luna at selv de sterkeste stormer kan ha et snilt hjerte, og at magi bor i alt som vokser og lever.

Luna og Hugo i dråpedronningens rike er en varm og eventyrlig høytlesningsbok for barn fra fire år. Med poetisk språk, humor og undring forteller den om vennskap, natur og betydningen av å tro på det gode. En fortelling som minner både små og store om at selv en liten humle og et barns hjerte kan få regnet til å danse igjen.

Det var en tidlig sommermorgen. Sola var så varm at duggen danset på gresset. Luna lå i senga si og hørte humler summe utenfor vinduet. Hun gjespet, strakte seg og så på sommerkjolen som hang på stolen. Den var grønn med små blomster på. I dag var det siste skoledag før ferien! – I dag skal jeg synge sommersangen! sa Luna og lo. Hun tok på kjolen, snørte skoene og hoppet ut døra. Det luktet jord og syrin. Luna tok snarveien over jordet. Da hørte hun noe rart. En liten stemme sa: – Pass deg for støvelen din! Hun stoppet. Så ned. Der satt en humle midt i en løvetann. Den så rett på henne. – Oj, unnskyld! sa Luna. Jeg så deg ikke. – Det går bra, sa humlen. – Jeg heter Hugo. Hvem er du? – Jeg heter Luna, svarte hun. – Du ... snakker? – Selvfølgelig! sa Hugo fornøyd. – Vi humler snakker med alle som tror på oss. Luna lo. – Da må jeg tro ganske mye, da! Hugo fløy en runde rundt henne og landet på hånda hennes. Han kilte henne i håndflaten. – Du lukter blomster, sa han. – Jeg liker deg allerede. Luna måtte på skolen. – Jeg må gå, sa hun. – Kan jeg bli med? spurte Hugo. – Inn i skolen? – Ja! Jeg elsker barn. De mister alltid litt saft eller kake. Perfekt for en sulten humle. Luna lo så hun nesten mistet sekken. – Greit, men du må gjemme deg! Hun åpnet glidelåsen. Hugo krøp inn. Der luktet det blyant, eple og litt pepperkake fra juleavslutningen. – Det er mørkt her, mumlet Hugo. – Bare litt, hvisket Luna. – Jeg slipper deg ut når det passer. I klasserommet satt alle barna spent. Læreren sa: – I dag skal vi synge og ønske hverandre god sommer! Men før de rakk å begynne, kom det et høyt: – Atsjo! Alle snudde seg. Luna holdt sekken hardt. – Å nei, Hugo! hvisket hun. Men for sent. Hugo stakk hodet ut, ristet vingene og sa høyt: – Unnskyld, det var pollen! Hele klassen gispet. – Den snakker! – En humle som snakker! Læreren mistet sangboka. – Jøss ... hva i all verden? Hugo nikket høflig. – God dag, frøken. Jeg heter Hugo. Jeg lager magiske bobler. – Magiske bobler? spurte Luna. – Ja! Skal jeg vise? – Nei! hvisket Luna. – Ikke her inne! Men Hugo hørte ikke. Han blåste en boble så stor som et eple. Den fløy rett bort til Lunas nese. Plopp! Alle lo. Læreren klarte ikke annet enn å smile. – Vel, det var en ny opplevelse, sa hun. – God sommer, alle sammen – og god sommer til deg, humle Hugo! Etter skolen løp Luna hjem. Hun lo så hun måtte holde på hatten. – Hugo, du er gal! sa hun. – Jeg vet, svarte han fornøyd. – Men morsom gal! De gikk til det store eiketrete bak huset. Der hadde Luna et lite trehus. – Her kan du bo, sa hun. Hugo fløy inn og så seg rundt. – Perfekt! Jeg skal pynte med blomster. Han tok fram en liten flaske med gullskrift. – Hva er det? spurte Luna. – Magisk nektar. Fra himmelblomsten. Jeg kan lage bobler som flyr hvor som helst. – Hvor som helst? – Til og med over skyene, hvis du tør. Luna tenkte seg om. Så nikket hun. – Jeg tør. Hugo dyppet snabelen sin i flasken og blåste. Ut kom en enorm boble, glitrende som regnbuen. Den ble større, større – til de begge fikk plass inni. – Er du klar? spurte Hugo. – Klar! Boblen løftet seg fra bakken. Først litt. Så mer. Luna gispet. De steg over trærne, over huset, over hele byen. – Vi flyr! ropte Luna. – Vi flyr til eventyret! sa Hugo. Under dem lå jorder og elver som flettet seg som tråder. Sola skinte i boblen

som et smykke. Så, i horisonten, så de noe rart: En glitrende søyle av vann og lys som steg opp mot himmelen. – Hva er det der? spurte Luna. – Det, min venn, er porten til Dråpedronningens rike, sa Hugo. – Et sted der regnet blir født. Boblen fløt høyere og høyere. Snart forsvant bakken under dem, og de var omgitt av myke, hvite skyer. Sola glitret, og alt var stille — bortsett fra et lite summing-sus fra Hugo. – Her oppe bor skyfolkene, hvisket han. – Skyfolkene? spurte Luna. – Ja, de passer på været. Vind, regn, sol ... alt. Men de er litt glemte. Ingen nede på jorden tror på dem lenger. Luna så rundt seg. Så, gjennom tåken, begynte noe å synes: Tårn laget av vanndråper! Små hus som glitret som krystaller! En by – laget av skyer. Boblen dalte sakte ned på en myk skyvei. Der sto skapninger med lange, tynne armer og hode som glødet svakt som måneskinn. – Velkommen, sa en av dem med mild stemme. – Jeg er Sirrus, vokteren av Skyenes by. Luna bukket litt. – Jeg heter Luna, og dette er min venn Hugo. Sirrus smilte. – En menneskejente og en humle! Det er sjelden vi ser. Hva bringer dere hit? Hugo nikket alvorlig. – Vi følger vinden. Og magien. Sirrus' ansikt ble mørkere. – Da vet dere kanskje ikke ...dråpedronningen er trist. Regnet har sluttet å falle. Vannet tørker bort fra verden. Luna kjente hjertet dunke. – Kan vi hjelpe? – Kanskje. Men reisen er farlig. Dere må finne dronningens tårekrystall. Den har blitt stjålet. Hugo så på Luna. – Da må vi prøve. Vi har fløyet langt allerede. Sirrus pekte på et sølvglitrende fossefall i horisonten. – Bak der ligger porten til dråpedronningens rike. Følg skyelven, men pass dere for stormvokterne. De steg opp igjen i boblen. Skyelven glitret under dem som et bånd av lys. Hugo styrte med små vingebevegelser, og Luna holdt pusten av spenning. Plutselig ble himmelen mørkere. Skyene foran dem vred seg som levende røyk. – Hva skjer? hvisket Luna. – Stormvokterne ... de vokter dronningens port. De slipper ingen gjennom uten tillatelse, sa Hugo. Tre store skikkelser steg opp fra skyene. De var laget av torden og vind, med øyne som lynet. – Hvem våger seg hit? buldret den største. – Bare oss, sa Hugo. – Vi må til dronningen. – Ingen får passere uten prøven! sa den andre vokteren. – Prøven? pep Luna. – Ja, sa den tredje. – Dere må vise hjertets styrke. Ikke mot med muskler, men mot med vennskap. Luna så på Hugo. – Hvordan gjør vi det? Hugo smilte. – Følg meg. Han begynte å summe. En liten tone, så en større. Summingen ble til en melodi – varm og myk. Luna nynnede med. Stormene rundt dem stilnet. Lynene ble svake, og vokterne så overrasket ut. – Dette ... dette er ekte vennskap, sa den største til slutt. – Dere får passere. De åpnet skyene som en port, og boblen gled stille gjennom. – Vi klarte det! jublet Luna. – Vi klarte prøven, sa Hugo stolt. – Hjertet vårt var sterkt nok. På den andre siden av porten lå et sted som tok pusten fra dem. Det var som å fly inn i et eventyr laget av vann og lys. Bekker slynget seg i lufta som sølvbånd. Trær av iskrystaller glitret, og blomster av vanndråper åpnet seg som små klokker. – Dette ... dette er dråpedronningens rike, sa Hugo stille. I midten av alt sto et stort slott laget av flytende vann. Vannveggene rant, men de falt aldri. Det var som om slottet pustet. De landet på en liten bro. To små vanngnomer kom løpende mot dem. – Velkommen, sa den ene og bukket. – Dronningen har ventet på dere. Luna og Hugo fulgte etter. De gikk gjennom haller som duftet av regn. Til slutt kom de inn i en stor sal. Der, på en

trone av regndråper, satt Dråpedronningen. Hun var vakker som en foss, men øynene hennes var blanke av sorg. – Dere er mennesker? sa hun stille. – Jeg er Luna, og dette er Hugo, sa Luna. – Vi vil hjelpe deg. – Å, lille venn ... sa dronningen. – Hjertet mitt er tomt. Regnet har sluttet å falle. – Noen har tatt tårekrystallen min. Uten den kan jeg ikke gråte, og uten tårer ... kommer intet regn. Hugo fløy nærmere. – Hvem tok den? Dronningen så mot de mørke skyene i det fjerne. – Stormkongen, herskeren over tordenskyene. Han gjemmer seg i tordendalen. Ingen tør gå dit. Luna klemte neven sin. – Vi tør. Dronningen løftet hodet. Et lite smil glitret gjennom tårene. – Da skal dere få min velsignelse. Hun rørte ved Lunas panne, og en liten dråpe av lys la seg på huden hennes. – Denne dråpen vil beskytte deg. Men vær forsiktig. Stormkongen liker ikke latter og lys. Hugo så på Luna. – Vi skal få tilbake tårekrystallen, sa han. – Og redde regnet, sa Luna. Dronningen nikket. – Må vinden være mild og vennskapet sterkt. Boblen løftet seg igjen. Foran dem glitret en mørk dal med lyn og torden. Der ventet Stormkongen ... Boblen fløt sakte inn i mørket. Skyene rundt dem var tunge og grå, og vinden suste som hvisking. Luna holdt Hugo i hånda (eller – nesten i hånda, for humler har jo små bein). – Jeg liker ikke dette stedet, sa hun lavt. – Jeg heller ikke, sa Hugo. – Stormkongen bor her. Han samler på lyn og torden. Et glimt av lys flommet over dem. Plutselig hørtes et drønn så høyt at boblen skalv. Fra skyene steg en gigantisk skikkelse av mørk røyk og flammer. – Hvem våger å komme hit? buldret den. – Vi er Luna og Hugo, sa Luna med så sterk stemme hun klarte. – Vi vil ha tilbake tårekrystallen. Dronningen trenger den. Stormkongen lo. – Den tåpen? Hun gråt for mye. Nå er det min tur til å råde! Han løftet hånden, og lyn blinket mellom fingrene hans. Luna trakk pusten. – Hvorfor vil du ikke dele regnet med verden? – Fordi jeg er lei av å vente på takknemlighet! svarte Stormkongen. – Menneskene elsker sol, men hater regn. Så hvorfor skal jeg gi dem mer? Luna tenkte. – Jeg elsker regn, sa hun. – Uten regn vokser ikke blomster. Og uten blomster får ikke Hugo mat. Hugo nikket ivrig. – Vi trenger regnet, selv om vi noen ganger glemmer det. Stormkongen så overrasket ut. – Hm ... kanskje du har rett. Men hjertet mitt er for hardt til å gråte. Luna så på Hugo. – Da må vi smelte det. Hun la hånda på brystet hans, der dråpedronningens lys fortsatt glitret svakt. – Se, sa hun. – Regnet er ikke trist. Det er glede som faller ned. Stormkongen stirret. Så blinket et lite lyn i øyekroken hans – et som lignet en tåre. – Jeg ... jeg husker ... sa han. – Jeg husker lyden av barnelatter i regnet. Hugo fløy nærmere. – Da vet du hva du må gjøre, sa han stille. Stormkongen sukket tungt. – Ta krystallen. Men husk: selv stormer trenger å gråte av og til. Han åpnet hånden sin. Der lå tårekrystallen, glødende som en stjerne. Luna tok den forsiktig. – Takk, Stormkonge. Han nikket, og lynet i øynene hans ble mildt. – Skynd dere. Dronningen venter. De fløy tilbake gjennom stormen. Men nå var alt annerledes. Lynene danset ikke truende lenger – de sang. De sang om forandring. – Vi må få krystallen tilbake før sollyset dør, sa Hugo. Da de kom nær dronningens slott, begynte tåke og regn å møtes i lufta. Himmelen glitret. – Se! sa Luna. – En bro! Foran dem reiste det seg en enorm bro av lys og farger. Den skinte i rødt, oransje, gult, grønt, blått, indigo og fiolett. – Regnbuebroen, hvisket Hugo. – Den dukker

bare opp når hjerter er fylt med håp. De steg ut av boblen og gikk over broen sammen. Under dem brusset vannet fra skybekkene. Luna lo og snurret. – Det kiler i føttene! Da de nådde midten, kom dråpedronningen dem i møte. Hun smilte for første gang. – Dere fant krystallen. – Stormkongen ga den tilbake, sa Luna. – Han sa ... at selv stormer må gråte noen ganger. Dronningen nikket sakte. – Klokt sagt. Dere har lært ham – og meg – noe viktig. Hun tok krystallen og løftet den mot himmelen. Et varmt lys bredte seg ut. Så, langsomt, begynte regnet å falle. Først én dråpe. Så to. Så tusen. Det glitret som sølv i luften. – Regnet! ropte Luna. – Regnet er tilbake! jublet Hugo. Dronningen smilte. – Takket være dere er verden hel igjen. Hva ønsker dere dere som belønning? Luna tenkte seg om. – Jeg vil bare ... hjem. Til mamma og pappa. Men ... kan jeg få komme tilbake en dag? – Når du hører regnet tromme på ruten, sa dronningen mildt, – da vet du at jeg husker deg. Hun rørte ved boblen deres, og den ble klar og glitrende igjen. – Farvel, Luna og Hugo. Må vennskapet deres aldri tørke ut. Boblen steg sakte opp. Skybyen forsvant under dem. De så Stormkongen vinke fra tordenskyen sin. Han smilte. Snart skimtet de bakken langt der nede. Hus, trær, veier, og ... et lite eiketre med et hus i toppen. Boblen landet stille i hagen. Luna steg ut, og føttene ble våte av gress og regn. – Vi er hjemme, sa hun stille. Mamma kom løpende ut på trappa. – Luna! Jeg var så bekymret! Hvor har du vært? Luna smilte. – Jeg har vært i skyene, mamma. Og jeg har møtt en dronning laget av regn. Mamma lo og klemte henne. – Så lenge du er her nå, lille venn. Hugo satte seg på Lunas skulder. – Vi gjorde det, hvisket han. – Ja, Hugo, sa hun. – Vi reddet regnet. De så opp mot himmelen. Der danset en regnbue. Luna syntes hun kunne høre et stille sukk av glede i vinden. – Hørte du det? spurte hun. – Hva da? sa Hugo. – Dronningen. Hun lo. Dagene etter at de kom hjem, var fulle av latter og regn. Det regnet mykt hver morgen, og blomstene på jordet vokste som aldri før. Solsikkene lente seg mot sola, og hestehoven lyste som små gullmynter i gresset. Luna og Hugo var sammen hver dag. De bygget små bobler og sendte dem avgårde for moro skyld. Noen fløt opp i himmelen. Noen sprakk i gresset og glitret som diamanter. – Vi gjorde noe stort, sa Luna. – Ja, sa Hugo. – Men de største tingene er ofte små. Som vennskap, og latter. En kveld satt de i trehuset. Vinden suste stille, og solen malte alt gyllent. Hugo så tankefull ut. – Hva er det? spurte Luna. – Jeg tror ... jeg må tilbake snart, sa han. – Til dråpedronningen. Hun trenger meg for å lære smådråpene å danse igjen. Luna kjente en klump i halsen. – Må du dra? Hugo nikket. – Ja, men bare for en stund. Han smilte forsiktig. – Du vet hvor du finner meg. Luna så opp mot himmelen. – I regnet. – Nettopp, sa Hugo. – Hver gang du hører regnet synge på vinduet, er jeg der. Hun nikket og klemte hendene sammen. – Da skal jeg alltid lytte. Vinden bar ordene avgårde, som et løfte i luften. Neste morgen var alt stille. Luna våknet av at solen skinte inn vinduet. Hun løp ut – men trehuset var tomt. Bare en liten dråpe lå igjen på bordet. Den glitret i regnbuens farger. Luna smilte og plukket den opp. – Farvel, Hugo, hvisket hun. Akkurat da kjente hun noe på kinnet. En regndråpe. Så én til. Og én til. Hun lo. – Du kom tilbake, sa hun. Hun løftet hendene mot himmelen, og regnet danset rundt henne. Mamma kom ut på trappa. – Luna, du blir jo våt! – Det gjør ingenting!

ropte Luna. – Dette er vennskapsregn! Mamma lo og lot henne løpe. Regnet falt mykt, og alt luktet friskt og nytt. Hugo var ikke synlig, men Luna visste. Han var der, i hver dråpe, i hvert lysglimt, i hver humlesumming over markene. Noen uker senere satt Luna ved vinduet. Det regnet ute. Hun så små bobler i vandammene, og i én av dem syntes hun å se et lite smil. Hun lo. – Jeg ser deg, Hugo. Boblen sprakk – og akkurat da skinte solen fram bak skyene. En regnbue spent seg over himmelen. Luna la hånden på vinduet. – Vi sees snart igjen, hvisket hun. Og ute i luften, høyt over regnbuen, lød et lite summ – så lavt at bare hun kunne høre det.